

punkt af Krigen, er den Del af Indtægten, som foreslaas at skulle flyde af Formue og Indkomst, forholdsviis mindre end den Gang. Nu vil jeg gerne til begge de ærede Medlemmer sige, at Sandheden er, saa vidt jeg forstaaer, den, at ikke alene den nuværende Regering, men først af alle den højtærede Finansminister i det tidligere radikale Ministerium, Hr. Brandes, har udtalt, at de direkte Skatter var kommet paa en saadan Højde, at de overhovedet ikke kunde taale at blive højere, en Udtalelse, som den højtærede nuværende Finansminister har sluttet sig til, og som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg maa antages at staa ret sympatisk overfor, idet der jo i sin Tid var en ikke ringe Kærlighed mellem den daværende Finansminister og det ærede Medlem. Ser man Sagen ud fra det Synspunkt, saa bliver der i og for sig ikke meget at diskutere om de to Herrer imellem. Naar vi er naaet til Maksimum af, hvad man overhovedet kan byde de direkte Skatter, saa er det jo klart, at de øvrige Indkomster maa fremkomme paa anden Maade. Vi mener imidlertid fra vor Side, og det blev ogsaa fremhævet af mit Partis Ordfører ved Finanslovens første Behandling, Hr. Pitzner, at vi kan ikke føle os tilfredsstillet ved at blive staaende paa et Punkt, der er det højeste, man overhovedet efter samstemmende Udtalelser fra radikal og Venstres Side mener, man kan naa til. Hvad man har kunnet gaa med til under ekstraordinære Forhold og for en kortere Tid, er jo en Sag for sig, noget helt andet bliver det, naar man som her staaer overfor at knæsette visse Satser, saaledes at forstaa, at disse Satser efter al menneskelig Beregning skal vedblive at gælde i et ret langt Aaremaal. Vel ved jeg, at der i disse Skattelovforslag findes en Bestemmelse om, at under visse Omstændigheder vil netop disse Satser blive nedsat, men da jeg ikke nærer nogen stor Tro til, at der overhovedet i en nær Fremtid vil komme til at foreligge Mulighed for at nedsætte Skatterne, maa jeg tilstaa, at jeg ikke tillægger denne Bestemmelse nogen stor reel Betydning i Øjeblikket.

Vi havde altsaa baade haabet og ventet, at disse ganske overordentlig høje direkte Skatter, baade Indkomst- og Formueskatter, vilde med Henblik paa, at de skulde være permanente, være blevet nedsat noget, og i dette vort Synspunkt følges vi aabenbart med Sympati af den tidligere Finansminister Hr. Brandes, som jo i sin herfra flere Gange omtalte Kronik i „Politiken“ i hele den Tone, han deri anlægger, viser, at han har

Sympati for den Tankegang, at de direkte Skatter i Virkeligheden er for høje. Naar jeg mener, at der er Grund til i særlig Grad at fremhæve dette, er det ikke mindst, som for saa vidt allerede bemærket, under Hensyn til de kommunale Skatter og igen ikke mindst under Hensyn til den Form, hvorunder man ligner i Købstadkommunerne. Der er ikke mindste Tvivl om, at man efter al menneskelig Beregning staaer overfor meget store Forhøjelser af de nuværende Skatteprocenter, selvfølgelig først og fremmest i de Kommuner, hvor Arbejdsløsheden har sat sig stærke Spor. Jeg tror ikke, det vil vise sig at være ualmindeligt, at Skatteyderne i saadanne uheldige Købstæder kan komme til at yde baade 20 og henimod 30 pCt. alene i kommunal Skat, og skal saa hertil lægges en meget stor Statsskat, er jeg tilbøjelig til at tro, at man spænder Buen rigelig haardt, i Virkeligheden for haardt.

Vi kan altsaa kun sige, at det er os en Skuffelse, at de direkte Skatter ikke foreslaas bragt noget ned. Det ærede Medlem Hr. Jensen (Klejs) begrundede sin Kærlighed til de direkte Skatter fremfor de indirekte med, at de direkte i langt højere Grad end de indirekte bevirkede, at man viste Tilbøjelighed til Sparsommelighed. Dette lyder meget smukt, men jeg tror, der er meget lidt Realitet i det, idet det er en fuldkommen sikker Kendsgerning, at den Del af Skatteyderne, som bærer den alt overvejende Del af Skatterne gennem de stærkt stigende Skatteskalaer, som man nu en Gang har, hvad enten det drejer sig om Statsskat eller Kommuneskat, er saa lille, at den betyder talmæssigt set ikke grumme meget. Nu vil man altid kunne sige, at den mindre Skatteyder jo tager sin Skat i Forhold til den Evne, han har. Deroverfor vil jeg dog fremhæve, at rent pengemæssigt set betyder det selv for den mindste Skatteyder ikke saa grumme meget efter det Prisniveau, man nu en Gang er oppe paa, om han skal betale nogle ganske faa Kroner mere eller mindre i Skat. Det vil for ham betyde saa langt mere, at der fra Kommunens Side vises en betydelig Rundhaandethed i visse specielle Forhold, som i særlig Grad, i Henhold til hele hans Stilling, har Interesse for ham. Jeg er derfor af den Overbevisning, at det er et Fejlsyn at tro, at det System, man har nu, hvorefter ogsaa den mindre Skatteyder kommer til at betale noget mere, naar der vises Hlothed i Administrationen, betyder tilstrækkeligt til at fremkalde hans økonomiske Sans i tilstrækkelig Grad, og Kendsgerningerne fra